

sposób, że stoją one na przeszkodzie sądowej wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą wpis nieuczciwego warunku umownego do rejestru klauzul niedozwolonych powoduje uznanie tego warunku za nieuczciwy w każdym postępowaniu z udziałem konsumenta, w tym także:

- co do innego przedsiębiorcy niż ten, przeciwko któremu toczyło się postępowanie o wpis nieuczciwego warunku umownego do rejestru klauzul niedozwolonych,
- co do postanowienia, którego brzmienie nie jest identyczne pod względem językowym, ale posiada taki sam sens i wywołuje jednakowe skutki wobec konsumenta?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 15 sierpnia 2022 r. – Air Europa Lineas Aereas/VO, GR**

(Sprawa C-545/22)

(2022/C 424/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Air Europa Lineas Aereas

Druga strona postępowania apelacyjnego: VO, GR

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) należy interpretować w ten sposób, że odwołanie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, jeżeli po wybuchu globalnej pandemii COVID-19 i z powodu załamania się światowego ruchu lotniczego przewoźnik lotniczy drastycznie ogranicza, począwszy od marca 2020 r., swój rozkład lotów z braku popytu na loty i w celu ochrony zdrowia załogi i pilota oraz odwołuje wiele lotów, nie będąc zmuszonym do takiego odwołania przez środki administracyjne, takie jak zamknięcie lotnisk, zakaz lotów lub zakaz wjazdu?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Fondi
(Włochy) w dniu 18 sierpnia 2022 r. – M.M./Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della
Giustizia, Ministero dell’Economia e delle Finanze**

(Sprawa C-548/22)

(2022/C 424/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Fondi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M.M.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 17, 31, 34 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾, klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)⁽²⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r.⁽³⁾, a także klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)⁽⁴⁾, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak przewidziany przez art. 29 [dekretu ustawodawczego] nr 116 z dnia [13] lipca 2017 r., w brzmieniu ustalonym przez art. 1 ust. 629 ustawy nr 234 z dnia 30 grudnia 2021 r., przewidującemu automatyczne zrzeczenie się z mocy prawa wszelkich roszczeń dotyczących wdrożenia wspomnianych dyrektyw, wraz z utratą wszelkiej innej ochrony wynagrodzenia, zatrudnienia i ochrony socjalnej gwarantowanej przez prawo europejskie:

- w przypadku zwykłego złożenia przez honorowego funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości, jako europejskiego pracownika zatrudnionego na czas określony i w niepełnym wymiarze godzin, porównywalnego z zawodowym funkcjonariuszem wymiaru sprawiedliwości jako europejskim pracownikiem zatrudnionym na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze godzin, wniosku o udział w procedurach stabilizacji, które są jedynie formalnym wdrożeniem klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70,
- albo w przypadku uzyskania negatywnego wyniku w rzeczonych procedurach lub niezłożenia wniosku wraz z otrzymaniem wynagrodzenia w wysokości oczywiście nieodpowiedniej i nieproporcjonalnej do szkód poniesionych z tytułu niewdrożenia wspomnianych dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 1998, L 14, s. 9.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie rozszerzenia dyrektywy 97/81/WE w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) na Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. 1998, L 131, s. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Burgas
(Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2022 r. – JD/OB**

(Sprawa C-562/22)

(2022/C 424/40)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Burgas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JD

Strona pozwana: OB